

Laiškas ant išskrendančios gervės sparno

Ši vakarą išskrido gervės. Jūs nematėte jų. Jūs turite po tūkstantį ir vieną darbą kiekvienai dienai ir nė vieno – nakčiai ar ankstyvam rytui, kai sklaidžiasi darželių gėlės ir nustoja veikti burtai, neturite darbo ir vėlyvam vakarui, nes viską padarau aš pati: uždegu žvaigždes danguje, suskaičiuoju jonvabalius, surikiuoju paukščių choras, pažadinu apuokus, paseku sakmes mingantiems vaikukams... O Jūs užsiklojate laikraštiniu pledu, padedate galvą ant apkalbų pagalvės ir bijote užmigti, nes užmigus – labai greitai ateis kitas rytas ir vėl Jūsų pečius užgrius tūkstantis ir vienas darbas...

Ak, mano mielas pavargėli!..

Duokite man savo ranką – aš kviečiu Jus į paskutinę Vasaros Dieną.

Štai čia yra mano ežeras, mano miškas, mano pieva ir mano medinė pastogė.

Pirmiausia – aš nuplausiu Jums nuo veido nuovargį. Ežero vanduo tyras ir gairvinantis, man patinka, kad jau rausta Jums skruostai ir skaidrėja akys. Matote, ten šokinėja didelė baltapilvė žuvis? Jai patinka šitas vakaras ir ji neslepia savo džiaugsmo. Neslėpkite ir Jūs, nes dabar mes eisime bučiuotis su beržais ir gluosniais, pušimis ir drebulėmis, mes apkabinsime jų kamienus ir jie pripildys mūsų kūnus gyvasties. Stiprūs ir maištingi, mes grįšime į pievą, patiesime ant gelstančios žolės didelę gėlėtą staltiesę, tarp tulpių ir orchidėjų mudu padėsime raudonojo vyno taures ir kvepiančių obuolių, ir rožinę svajonę, ir nukritusią žvaigždę, ir Milašiaus eilėraštį, ir didelį didelį džiaugsmą.

– Mielasis, aš keliu taure už vieną šios vasaros rytą, beprotiškai netikėtą ir svaiginantį. Tebūnie Jums už tai atlyginta – dosniai ir nedviprasmiškai. Kiekvieną sekmadienio rytą po pagalve Jūs rasite mano laišką. Tų laiškų bus dvylika. Dvylika sekmadienių rytais aš grosiu Jums lūpine armonikėle, kai bandysite atsibusti, ir tada atrodys, jog tai vis dar sapnas. Dvylika sekmadienių vakarais aš bučiuosiu Jums akis prieš miegą, kad jis būtų saldus ir lengvas. Trylikto nebus. Nemyliu žiemos, tad su paskutiniu paukščių būriu išskrisiu ten, kur vešlios palmės saugo meilės nuotykius ir juodaodžiai vergai pagirdo pavargusį kokosų pienu...

Aš imu Jus į nelaisvę – vienai nakčiai – ir Jūs nesipriešinate. Samanos tokios minkštos, dangus taip žemai ir tas cikadų orkestras!.. Tas cikadų orkestras... Jūsų delnai it įkaitęs lygintuvas palieka nudegimus ant mano kūno – tokios didelės raudonos dėmės – ant skruostų, nugaros, šlaunų – jau visas kūnas dega ir nebėra jėgų jam gesinti, ir samanos priima mus į savo saugą, ir raudonas vynas teka mūsų gyslomis, ir nebėra šiai nakčiai pabaigos...

Pirmame Vidmantės knygos puslapyje yra parašyta: „Aš laiminga, laiminga, laiminga“, – tokius pat žodžius aš šaukiu dangui ir tikiuosi, kad nebūsiu nubausta už plagiatą.

Laiškas ant drugelio sparno

Atsigulkite šalia manęs. Nurimkite. Nuimkite nuo akių svarsčius ir žiūrėkite į dangų. Iš kairės jį remia ažuolai, iš dešinės – elegantiškos pušys. Toks apvalus melsvas laisvės ratas su balkšvais debesėliais užburia būtį ir atleidžia visas nuodėmes. Nes tame rate mylisi du drugeliai. Oranžiniai jų sparnai skrodžia erdvę, jie blaškosi po dangų, kuris šią akimirką yra jų namai ir jų meilės, vilties ir paskutinės gyvenimo valandos erdvė.

Rugpjūčio žiogai groja Rekviem mūsų vasarai. Gelsta gėlės ir mudviem ant krūtinės krenta rausvi lyg sugėdintos panelės lapai.

Gamta – mano motina. Jums – pamotė. Gelsva gilė Jums sako, kad baigiasi vasara, o man – kad ant Jūsų širdies nukrito mažytė saulė ir tuoj, pradeginusi odą, įsiskverbs į pačią artėjančio rudens nuojautą, sušildys ir paguos. Jūsų ranka pati pakils it pasiklydusi paukštė ir pamos skrendančiam debesiai ir nokstančiam vakarui...

Kokia ramybė, Dieve, kokia ramybė...

Jeigu daugiau niekada niekada niekada nebebūtų vasaros, saulės, dienos, – šios akimirkos pakaktų baltųjų naktų svajonėms.

Mes tiesiame rankas į dangų. Aš tyliai paprašau stebuklo ir jis įvyksta – oranžiniai drugeliai nusileidžia Jums ant riešo, jie liečiasi sparnais ir virpa iš meilės. Jie gyvena vieną dieną ir mylisi tik vieną kartą. Bet visa tai vyksta danguje ir angelai laimina jų buvimą.

Neišsigąškite, Jūsų ranka dabar tokia graži kaip laimės medis. Ji žydi oranžiniais žiedais, kurie virpėdami barsto aksomines dulkes Jums ant blakstienų. Aš atsargiai surinku jas ir dedu į tuščią degtukų dėžutę, kur kažkada saugojau Kito Žmogaus sapnus.

Pamilkite mane vienai akimirakai taip kaip šie du trapūs skrajūnai. Žinau, mes niekada nebūsime tokie gražūs kaip šis vakaras, žinau, kad netrukus jie mirs, žinau, kad rytoj gyvenimas atseikės kančia ir liūdesiu... Bet juk ir jie visa tai žino... Ir juokiasi – štai, galvoja, kokie keisti ir juokingi milžinai, jie bijo meilės, vasaros ir lietimų, jie nemoka skraidyti, jų kūnai tokie blyškūs ir negražūs. Tik akys truputį primena tolimas planetas, į kurias reikės sugrįžti jau šianakt...

Bijodama nubaidyti gyvas gėles nuo rankos, aš dedu sudrėkusį delną Jums ant širdies. Žinau, ji pabudo ir virpa it oranžiniai įsimylėjėlių sparnai, tarsi supratusi, kad ir mūsų gyvenimas baigiasi, ir bus gaila gaila gaila to svaiginančio vakaro, kai Jūs gulėjote šalia manęs, toks susijaudinęs ir nerimtas aukštame atole, o ant rankos atsargiau nei šalies Konstituciją laikėte besimylinčių drugelių porą...

